

DESENE DE COPIL  
*GYERMEKRAJZOK*

O, căprioare desenate,  
lupi desenați,  
urma creioanelor roșii pe nea

Cînd am ajuns  
pe hîrtia ninsă se însera.  
În pădurea scrisă  
luna răsărea.  
Secerișul zilei se-ncheiase,  
cerul tot o miriște,  
spor de stele.

Sînt drumețul amintirilor,  
urma creioanelor roșii în jur.  
Alungită umbra gîndurilor  
ninge pe nea,  
secerișul zilei s-a încheiat  
și eu tremur, căci am uitat  
unde am desenat căprioara  
și unde lupul.

AMINTIRILE NOASTRE  
*EMLÉKEINK*

Nu mi-e de soarta soldaților necunoscuți,  
ci de a celor uitați,  
care cu promoroaca pe mustăți  
și cu flori roșii-n țeava puștii  
s-au urcat în vagoanele ticsite,  
și-au pus în portofel chipul muierii  
înlăcrimate,  
au făcut semne de rămas-bun,  
apoi au sosit într-o stație  
necunoscută.

De-atunci tot sug la iarba-dracului,  
suduie și fac cuie  
în sălile de așteptare  
ale memoriei.

ȘTIINȚĂ  
*TUDÁS*

Ne ducem într-o bună zi  
la marginea Pământului,  
unde se cascadează  
hăul,  
ne așezăm și ne lăsăm picioarele să atârne  
în gol.

Cel mai laș dintre noi  
are să se prindă  
că Pământul e o sferă.

SĂRBĂTOARE  
*ÛNNEP*

Astă seară  
luna-i o clanță de alamă.  
N-am ușă la ea.  
Printre copaci egal  
respiră vîntul.  
Înainte de culcare potrivesc  
mireasma florilor  
la opt ceasuri a. m. fix.  
Îmi desprăfuiesc sărbătorile.  
Presupun  
că vom avea timp frumos mîine  
cînd se va dezveli  
statuia  
vopsită în albastru a mării:  
cerul.

## MEDITAȚIE

### TŪNŌDÉS

Stau într-un punct final de poezie.

Depart de propozițiile locuite.

Citesc abecedarul.

Înspatele meu cuvinte ursuze

veghează liniștea.

Semnele strigării

se desfrunzesc.

Se-ascut.

Altminteri toate-s ca înainte.

Literele mici își iau drept model

litera mare.

Cresc.

Litera mare cască plictisită.

Eu stau în punctul terminus al poeziei,

citesc abecedarul

și uneori vă mai arunc o privire:

pare-se că florile au fost

atacate de-un soi de apă

(poate de rouă),

au prins rugină.

ÎNTOARCEREA ÎN URBE  
*VISSZATÉRÉS A VÁROSBA*

Pe-ncinse țevi de tunuri de-a-ncălare  
în urbea noastră se întorc  
năimiții îngerii ai războiului  
vin soldații  
pe o ghiulea întârziată  
aterizează cu bine baronul Münchhausen  
și în cele din urmă  
stropșind fără sfială rînduiala  
apare gîfîind hoplitul de la Marathon  
strigînd cuvîntul magic  
știut oricum de toată lumea:  
am învins!  
și apoi  
răvășind iarăși ordinea lucrurilor  
voios le-mbrățișează  
pe fetele cu obrajii ca bujorii scriși  
și nu-i e jenă să rămî-nă-n viață.

ANOTIMP DE ARAMĂ  
*SÁRGARÉZ ÉVSZAK*

În anotimpul surlilor și trâmbițelor  
de aramă  
am înălțat din zvon sonor de trâmbă  
o formidabilă estradă  
pe care se însoreau păsările  
era vară  
îmi amintesc că faptul era scris  
și pe afișe  
oamenii se plimbau ținându-se de mână  
și era simplu totul  
și când au tăcut trompetele  
din aer au picat  
păsările care dormeau fără habar.

CERAMICĂ  
*KERÁMIA*

Din lapte fățuit cristal  
sori grei de gheață ard  
să frîngem gheața alb din alb  
dejun imaginar

pe masă pîinea silex brun  
și fructe poliedre  
ceramică roșcată vin  
de nebăut cu gura

cleștarul laptelui mereu  
cu răngi cu tîrnăcoape spart  
în mîna ta un chiup de nea  
hai bea!



DANS PE SÎRMĂ  
*KÖTÉLTÁNC*

Pe linia trasată pe podea  
dansează dansatorii pe sîrmă  
stîrnesc cu tălpile creta  
și podeaua văzduhului vîrtos  
se clatină-n vînt cînd și cînd

fără public se cumpănesc  
mohorîți dansatorii pe sîrmă  
strîng din dinți și se-nclină  
mereu către dreapta un pic  
căci din stîngă îi trage în jos  
bătaia inimii

pe linia trasată pe podea  
în ninsoare de cretă  
se cumpănesc curajoșii  
iar mecanismul prăbușirii lor  
nu e ornat de cadrane.

CALE  
ÚT

Aici calea se despică-n două.  
Cum în raza verde-pal în două  
se desface un copac.  
Cum neputincioase două mâini  
apucă-n gol.  
Cum cu vaier se scindează  
trupul drag.  
Aici calea se despică-n două.  
La mijloc se cască o primejdie.  
Piatra zboară-n gol  
neputincioasă.  
Sabia se abate-n gol  
neștiutoare.  
Aici calea se despică-n două.  
Dacă ați venit în doi  
s-ar putea să-aveți dreptate.

QU'EST-CE QUE C'EST?  
*QU'EST-CE QUE C'EST?*

O pătură oranj îți sare-n ochi  
cu zdrang ți se afundă lustra-n creier  
scaunul masa zgreaptă-nă podeaua  
scrișnind ți se îndeasă-n dosul feței  
qu'est-ce que c'est dom profesor qu'est-ce que c'est?  
tu însuți: dom profesor Chescăse  
se scurge pe dulap lumina  
ce-i asta? ce-i? ce-i asta?  
mișcarea mâini tale indicându-l  
spre a-i stîrni butucănosul nume  
și-n spatele tău urlă  
și-și trag picioare-n dos obiectele  
și cînd te-ntorci  
se potolesc pe dată și-s chiar ele ele  
însă acum încep să strige dincolo dezlănțuite  
și-și rid de tine dom profesor Chescăse  
și tu te-ntorci te-nvîrți ca titirezul  
și tot degeaba canapeaua roșie  
se-apropie șerpește se cabrează  
și ți se-aruncă-n creier mai-mai să te doboare  
ace-ți pătrund în ochi te plouă cuie  
și n-ai ce face trebuie să-ncepi  
spectacolul irepetabil număr  
te-apleci pe geam extragi de sub bărbia  
greierului scripca  
și-n liniștea perplexă o-nfățișezi: ce-i asta?

ELEGIA GENEZEI  
A TEREMTÉS ELÉGIÁJA

Într-una din zilele genezei  
oamenii mi-au populat  
propozițiile nelocuite

cineva părăsește cuvântul  
copil  
uimit se oprește în prag  
cineva vine printre versuri  
cu boarfele purtate într-o valiză spartă  
și cu zbîrciturile cu hachițele  
și ostenit se mută în cuvântul  
moșneag

vine vine cineva pe drum  
stăm de vorbă îndelung  
apoi intră-n casa care mi-e mai dragă  
și se cheamă-n mine mamă

vine vine cineva pe drum  
și îmi place  
mă apuc și casă fac  
să se poată locui cuvântul  
dragă

și într-a *n*-a zi a genezei  
după ce am numit  
cele ce pot fi numite  
am să ridic uriașa casă  
nelocuită a văzduhului  
și păsări vor zbura pe sus pe sus  
în ziua cînd  
se va înlocui tăblița casei cu numele de

copilărie și a casei cu numele de  
iubire  
și cineva  
pe putredele grinzi va scrie:  
asta e liniștea.

SIMETRIE  
*SZIMMETRIA*

Simetria iubirii în mâinile noastre.  
Într-una cuțitul, în cealaltă pâinea.  
Întîlnirea deșartă a unui căuș  
cu alt căuș gol. Fiara și prada.  
Crucea deschisă a cărții și tremurul  
foilor date cu fața de lemnul  
rece al mesei. Cum vorba se-mpiedică  
de mine și-mi răvășește părul.  
Patru zări mă zoresc. Patru lămpi  
reci. Patru umbre țipînd  
rup din mine. Patru spițe lipite  
pămîntului. Mi-aș lua zborul dar sînt  
osie înfiptă-n pămînt. Cu trupu-i alb  
mă luminează-o fată și solitudinea  
se prăbușește smulsă la polul celălalt.  
Degeaba. Crucea dezbinată.  
O împlinire ce precede împlinirea.  
Cartea deschisă la mijloc.  
Simetria de dragoste a mâinilor noastre.  
Într-una pâinea. Într-alta cuțitul.

MUZICĂ  
*ZENE*

De săptămîni  
de luni  
de secole întregi construim  
acest sunet de vioară  
am rostogolit pînă aici bolovanii  
surîsului plînsului  
și ne-am făcut una cu pămîntul anii  
ca pe niște munți uriași  
am tras din greu  
la glasul ăsta de vioară  
și sînt ani  
și sînt veacuri  
de cînd te făurim și ridicăm  
maestre  
carne oase tencuind  
chip îngîndurat zidind  
pe timpane-argint puind  
căci rostogolind giganticele pietre  
ale plînsului surîsului  
te-am construit pre tine  
uluire unică  
muzică singulară  
și acum  
că ni s-a-mplinit zidirea  
de sub bărbie  
îți îndepărtăm cu gingășie  
schela bătută de vînt  
vioară fragilă  
pentru ca-n gloria fără suflare  
să răsunе  
opera noastră perfectă:  
liniștea.

MASCĂ  
MASZK

În fața caselor tăcerii noastre?  
de-acum se-ntîmplă orice anotimp;  
e mult de cînd ne-am dat deoparte  
și pașii noștri-n urme-ngîndurate  
se petrec

festivul joc de artificii  
azi ia în colți pe undeva  
văzduhul gol  
ne punem masca-n cui  
și din orbite-i curg aceleași lacrimi

ne lepădăm de spadă  
și în uitarea sa de sine  
aerul zăngăne-nainte  
noi ne-am înseninat de mult  
și masca ninge mai departe

în fața caselor tăcerii noastre  
de-acum se-ntîmplă orice anotimp  
— măcar că-a fost numai o joacă:  
să te-nțelegi din ochi  
să te ascunzi pe după tufe  
și chicotind să iscodești  
cum pașii tăi în urme-ngîndurate  
se petrec.



PĂSĂRI ROȘII  
*PIROS MADARAK*

Păsări roșii bat  
din aripi în sinea noastră  
roșu zbor planat  
sub țeastă  
roșie lucoare  
ne-nfierbîntă trupul  
și dacă te tai de  
sub piele-n plagă  
iese întră clonțul  
roșu și  
se-ncheagă.

TIMP  
*IDŌ*

Într-o zi  
obosiți vom ajunge  
rîul va fi pustiu  
și-n vadul sec  
al izvorului îndepărtat  
pietrele tăcute zac  
precum roțițele intacte  
într-un ceasornic demontat.

ȘI NAVA ASTA  
*EZT A HAJÓT IS*

Și nava asta  
a fost albăstrită  
camuflaj albastru  
spre a se contopi cu bătaia valurilor  
o încotro plutește  
unde să căutăm  
nava ultramarină?

scaune mese tresar  
schiază cești pe masa mea  
lumina-mi pendulează-n ochi  
pășesc neliniștit  
printre pereți împleticiți  
și umbletul  
mi-e ca de marinar

o încotro plutește  
unde să caut  
vaporul ultramarin?  
corabia  
dată cu sineală  
precum această casă  
și în zadar o caută  
nu pot să coboare pe ea  
pescărușii oboșiți

și totuși fericiți pescărușii  
fie și oboșiți de moarte  
fericiți  
căci cred pescărușii  
că nava există

doar că-i vopsită-n albastru.

PASĂREA DISECATĂ  
A FELBONCOLT MADÁR

O pasăre pe masa de disecție:  
îi prelevăm zborul  
de la care i s-au tras atâtea  
îl așezăm pe colțul mesei  
și ca pe-un manuscris flotant  
îl immobilizăm cu un prespapier  
apoi de pe trupul cald încă  
îndepărtăm cu grijă  
dîrele semnalelor sonore  
căci ca pe vârful unui arătător  
invizibil înălțat  
se oprea adesea  
și pasărea asta  
pe șuierul cald al trenului...  
o spălm și de azurul  
cuprins ici-colo în bordura  
penelor apoi  
din ochii înghețați  
extragem cuibul  
cu puii jelitori  
și din craniul minuscul  
pe o lungă bandă de hîrtie  
iese știma.

REPLAY  
*VISSZAJÁTSZÁS*

Cu acul scrii și-ți tai pe față riduri  
spre-a revela tot ce-ai trăit  
dar e atît de mult? cu flăcări perpelești tulpina  
verde a grîului spre-a-i de pa față aurul!  
dar invers? trebuie să existe și întoarsă  
o flacăra o ardere căci în vîntoase goluri  
verzi prin paiul rece al grîului petrecem  
cu inima în gît crezînd că petrecutele  
se-ngăduie în reluări — dar pînă cînd? — o vorbă  
să spui și iar și iar reiau participanții  
trecutul: doar s-o ceri și iată boabele  
de grîu lăptos învîrtoșate și cheagul sîngelui  
împurpurat saliva lacrima uscate-n vîntul  
secundelor fierbinți din sîngeratul „după”  
sari îndărăt în neatinsul „ante” dar  
pe tălpi cleioasa tină dar sudoarea  
rece pe trup dar mîzga rănilor pe mîini le cari  
cu tine în odaia curată pasămite nu ai alt trup  
spre a trăi și-a-ți aminti nici alte mîini spre a răni  
și a rămîne pur și cînd faci semn: motor!  
înregistrăm! odăi pe care să le crezi curate  
n-ai și n-ai obiecte neatinse căci pe toate  
memoria le-nchide-ntr-un clandestin reflex  
iar dacă vorba-i încîlcită e că ai tulburat  
ai amețit secunde pe rînd și-n ordine picînd  
— nu-ți scrie fața n-o brăzda cu acul însă nici  
nu ți-o-nălbi și nu-ți întinde ridurile căci se coace  
se-nvîrtoșează iată abia ițitul pai de grîu și numai  
el — cel ce-ai fost — te poate-duce-n minte.

## ANTARCTICA GRĂDINII

A KERT ANTARKTISZA

Antarctica merilor de os și-a strugurașilor de os  
e în expansiune și printre ghețuri se pierd  
exploratoarele polare cu băsmăluțe roșii în vreme  
ce balene roșii-noată-n auroră prin trup cu vuiet  
voiajează sîngele în televizoarele geamurilor  
fuge imaginea umblă desperați la butoane antene  
clanțe dar fugă imaginea și chiar dacă se mai  
limpezește ninge întruna puncte albe vibrînd  
bruiază filmul muieri cu băsmăluțe roșii pornesc  
spre antarctica morcovi cartofi înghețați  
scot din pămîntul rece oase de mamut relicve  
ghețoase autobuze reci și goale gonesc  
pe undeva și compostoarele strălucitoare  
răsfrîng sîngele papagalilor ciorovăielnici dar  
alt film alt trecut circul fanfara inhalatîia  
de flăcări papagalul cu bilete acum  
pleacă m. b. pe opt ani în america acum  
trosnesc oasele tatălui meu acum se trage prima  
oară-n poză acum înflorește mărarul și macul  
cel otrăvicios acum smulg cu dinții căpșorul  
mușcatelor și fugă imaginea pe televizorul ferestrei  
eu șed în autobuzul rece și fără de habar  
chirăie papagalul pironit de geam  
căci chiar dacă în filmul ăsta nu se vede  
se mai întorc odată din antarctica merilor  
și a coacăzelor albe cu oasele mamușilor de morcov  
și de cartofi în poală acele echipaje  
dintr-o eroare date dispărute cu băsmăluțe roșii de  
la pol.

TALCIOC  
ÓCSKAPIAC

Ceasuri folosite ghete folosite paltoane folosite?  
cuvinte folosite gesturi folosite și flori folosite?  
abia dacă le-am cercetat n-au avut cînd  
să se decoloreze doar cît am mîngîiat cu coada  
ochiului  
roșul petalelor și iaca pantalonii ăștia cămașa asta  
s-a șifonat puțin dar n-are nimic e aproape nouă și  
aceste ceasuri ăsta indică timpul de mai an ăsta pe  
cel de ieri  
ăsta pe cel de poimarți sau poate ochelari?  
umbrele? jucării?  
păpușa fără brațe? șoșonii? piepteni știrbi? cuțite?  
dimineți  
sleite? cîmpii de-un verde stins? tufele astea-s ca și  
noi  
iar umbra plopilor se calcă doar ici și colo s-au  
desprins  
cîteva frunze dar se-nlocuiesc și uite-l cum așteaptă  
iepurele  
abia-abia stîrnit lupul abia temut vrabia  
abia-nspicată  
și susur de izvoare și foșnet de frunze abia trecute  
prin auz  
și un înalt azur țesut și o bătălie abia sîngerîndă și  
cărucioare pentru mici și mari și cuie și tablouri și  
cabluri  
și haina ce-au purtat-o alții și ceasul cel întors  
de timpul altora și floarea ce i-a minunat pe alții  
arma pătrunsă-n trupurile altora cuvîntul  
scos la vedere pe o pătură ciuruită gîndul pe care  
l-au gîndit  
și alții dragostea cu care au iubit și alții amnarul  
ce conservă scînteia altora uzat trecut și păsări

lunci uzate: nici tu nu știi în zarva târgoveață  
vinzi cumperi sau doar amintiri străine-ncerci  
arunci cu  
scoici pietricele într-un golf albastru.



ELEGIE CU ALBINE ȘI MUȘCATĂ  
*ELÉGIA MÉHEKKEL MUSKÁTLIVAL*

Încercul de lumină al lămpii saltă iepurele și iată-l  
și pe  
vânător detunătura cutremură firul de wolfram  
zbîrnîie albinele-n picaj pripite cioburi  
împroașcă albul prins ca-n porțelan pe unde umbli?  
sclipăt  
explozie de apă în curte arteziana brusc înghețată  
înaltă-un palmier imaculat și-apoi se frînge bine  
ar fi! da bine-ar fi acum! ce bine! însă ce? atît  
nimic mai mult de ce pui întrebări fără cusur  
de ce aștepti răspunsuri impecabile se cască ușa  
se izbește geamul trosnind scrișnind se rupe legătura  
invizibilă să-nceapă deci  
dar nu! dar încă nu! ei încă  
tot ne mai fac semne poate să ne-ntoarcem poate  
să nu ne-ntoarcem totuși noi dăm piept cu  
orizontul și oricîtă grijă punem în pași îl deplasăm  
fără de zgomot lunecă de mult s-ar cuveni să  
închipuie-o elipsă dar nu-i decît un cerc un cerc și-l  
ducem  
și îl cărăm ca pe-o uriașă fustă de zale feminini  
bărbați pe sub peruci pudrate o învîrtită  
saltă a zbor tot cerul cîrîind se-nfoaie  
moțații nori  
un reflector cupolă de lumină incasabilă  
închide-asupră-ne și-n astă necurmată claritate  
umblăm iubim și ne trezim cărăm oriîncotro ne  
ducem  
nemăsurata rochie și urma turma în zadar încearcă  
să-nhațe tivul stins în depărtare  
e frig e timpul cristalin legați de cronometrul  
uriaș străbatem roată cadranul alb zorzoane  
de aur ne rănesc la glezne zarva învie domnișoarele  
pudrate și liberi dacă trecem înainte

decad din cercul invizibil încă semne  
mai fac dar în zadar

detunătura zdruncină filamentul  
se face întuneric în tolbă vînătorul pre iepure  
pușcat îl vîră și-o ia spre casă dar între timp s-au  
urmele smintit nici voi nu sînteți dară acolo și nici  
voi nu  
strigați pe-aici pe-aici?

faceți un semn măcar ca o batistă  
uriașă albă flutură ninsoarea sub cupola noastră  
ovoidală mișcă un germen vag: o casă  
un om sau un copac sau rîsul și-n fereastră  
desigur flori de glastră oricîntă grijă-n pași se  
deplasează  
mut orizontul scapă precum un cap de umbră  
de sub o talpă aieva și nu mai ai de ce privi în  
urmă strigă  
unul pe un pervaz mîncat în oala sinilie se prăsește  
mușcata dă pe dinafară ca laptele uitat pe foc.

ELEGIA PRIMEI ZĂPEZI  
AZ ELSŐ HÓ ELÉGIÁJA

Schelet de colibri fulg de zăpadă-n geam  
îmi bate dar de ziua mea dar cine-și are azi  
aniversarea eu în septembrie-s născut  
în iulie tu el în octombrie fie deci asta  
ziua noastră oricum o iei cămin comun al verii  
și-al toamnei (poate-al primăverii) este iarna  
acolo stau hălăduiesc petrec  
în borte reci beau vinul și arar  
dau câte-o raită prin pământul nimănui prin timpul  
nescris și atunci e primăvară  
pe undeva e vară și e toamnă-n vreme ce  
pică din cer întruna fragilele schelete  
de colibri și-n mâna noastră-ajunse li se  
topesc aripile și craniul și pliscul lor și moartea  
iar noi privim puzderia rîzînd bătînd din palme  
ci dacă-i iarnă fie iarna iarnă  
cu ger și cu zăpadă și colți de lup o iarnă  
veritabilă am zice dar tropăim dar dănțuim  
căci frigul ne zorește ce s-a-ntîmplat și cum se poate  
că azi nu-i ziua nimănui ce s-a-ntîmplat  
ce se putea-ntîmpla frați și surori odată în ajun  
de sărbătoare primăvara o să ieșim pînă-n grădină  
și vom alege un trandafir cu un cuțit tăindu-i  
beregata și cald va fi și roșu încă  
va gîlgîi cînd noi ne vom ura de bine  
căci doar printr-asta și așa vom ști  
că plîngem curăția primei zăpezi căzute  
și hecatombele de colibri...

FUNDAL LA FOTOGRAFIA 26  
*HÁTTÉR A 26. FÉNYKÉPHEZ*

Fotograful și-a reglat obiectivul  
zîmbind nervos așteaptă ca în sfîrșit  
să se grupeze familia dar între timp mătușii  
îi vine-n cap că uitat să-și aranjeze părul cere  
o clipă de răbdare apoi începe ăla mic să plîngă  
și trebuie să-l alini să-l potolești să te protesti  
în fel și chip ca să zîmbească și-apoi dă țipăt  
mama că-i laptele pe foc și tule-o la bucătărie  
să constate tata cade și el pe gînduri poate totuși  
se cuvenea să se bărbierească și tot așa  
e unul care strică tot mereu tabloul unul  
tocmai ar vrea să zică oarece să rîdă-n hohot  
băieții umblă să se-nsoare fetele-așteaptă  
măritișul bătrînii nu-s în stare să se țină  
drepti ba intervine-o naștere ba vine moartea  
boala cuiva urgențe sărbători  
și cînd în fine fotograful apasă pe declanșator  
încep să țipe toți deodată: vai tocmai mă rîdeam  
vai tocmai că plîngeam tocmai uram tocmai iubeam  
vai tocmai încercam să uit vai tocmai aș fi vrut  
să-mi amintesc tocmai tăceam tocmai vorbeam vai  
tocmai  
că nu eu eram: m-am amînat pe cînd pozam.

TOATE SÎNT DE PARCĂ  
*MINDEN OLYAN MINTHA*

Pe lanțurile groase ale ceasului cu cuc  
se acumulează caca de cuc și jos da și jos  
un moc gorgan dar scînteiază-n noaptea  
bortelită lampa și chipul ni-l aspiră  
scîrbiți de comparații sîngeroase de-acel ceva  
într-o ureche cîrn și distilat pînă la informa  
esență ne apucă groaza și ducem mîna la ochi  
și membrana translucidă plasa stupită pe obiecte  
o smulgeam trupului dar saltă sîngele  
ca un havuz țîșnește plini de sînge  
pînă la coate ne împrășcă-n față și toate astea  
nu mai corespund și nu apar așa și nici nu sînt  
vizibile! nu! nu! nici astea! căci tot mereu te  
cumpănești

tic-tac tic-tac în pendulare prinde  
rugină de atîta apă chipul fetelor plînse  
iubitelor plînse și al amozilor hohotitori  
și-n timp ce-apuci de lanț și tragi  
la ceas te vezi cu caca cucului în palme  
și se deșteaptă deslușirile și iarăși  
o pieleță băloasă prinde lucrurile se usucă  
se trage și sclipește în lumină nu-i nevoie  
nu nu-i nevoie n-am nevoie nici acum de lama  
cuțitului ce taie toate merele nu-mi trebuie nici acul  
cu care înțep dîlme și gîlme și baloane  
cireșe stupi fulgere globulare nu-mi trebuie  
instrumentul nu-mi trebuie unealta gestul  
intrus mînuța strecurată-n goluri stare-aș  
doar colo sus călare pe elefantul alb strivind  
viola declinata unghia-paserii spilcuța laba  
gîștii doar dintr-un unghi tîmpit ca un soitar  
doar ca un măscărici ținînd o ceapă verde-n dreptul  
gurii și vorbind și vorbele-i proliferînd în grabă  
prin cabluri negre valvîrtej stricate

rădăcini conexiuni întoarse doar ca o paiată  
nepricepută fantalez și asta-i o ficțiune iată  
stau în baraca de tir după teyghea  
stăm în baraca de tir după teyghea din ce în ce  
mai mulți și vă tot dăm în mână pușca dar  
nu sîntem încă atît de mulți ca peste umeri  
să nu se vadă încă figurinele fierarul bate  
cu barosul suta și zîna lunii pică-n lac a suta  
oară și voinicelul pică-n cap în ceasul  
cu cuc pustiu de altfel se-nțelege nici  
n-ar trebui s-o spunem dar de ce în cazul ăsta  
cîntă cucul bate fierarul pică zîna lunii.

ȘI AFARĂ DANSA MARIONETA  
S ODAKINT TÁNCOLT A MARIONETT

Cînd a mierlit-o cucu-n ceasornicul cu cuc  
vulturi pleșuvi planau deasupra âcelor de-aramă  
și dintre roțile dințate gri și moale se pogora  
cîte un puf de ce nu cîntă cucul? a întreat  
cineva și l-am poftit să șadă și în paharul rece  
i-am turnat vin alb în timp ce așteptam să prindă  
glas  
roțițele dar nu s-a întîmplat nimic estimp pe  
esplanadă  
dansa pînă la greață marioneta iar eu ziceam  
că-i timpul să ne pregătim dar însă  
*nu era timp* nu era timp de loc crăpase cucul  
și vulturii cu vuiet negru năvăleau  
prin crăpături e altceva cînd *timpul stă pe loc* sau  
*nu trece timpul* însă atunci *nu era timp* nu mai  
puteam turna nici vin în paharul rece  
nu bătea vînt și totuși se clinea  
frunza plămînie pe-un ram de trandafir în vid  
ni se răsfrînse glasul și ne pierdurăm ca atunci  
cînd ți se dau din raza privirii la o parte pereții albi  
sau cînd din rană brusc s-a smuls cuțitul care  
pînă atunci mască a sa lucrare și-acum fără opreliști  
zbuconește saltă sîngele înalt apoi cineva totuși  
s-a ridicat s-a dus la ceasul sfîșiat de vulturi a  
extras fulgerător cadavrul cucului l-a scos afară  
bălăbănea-ntr-o mîină pasărea cu aripi decroșate  
prin crăpături au dat năvală vulturii dar el mergea  
apatic înainte să caute un loc propice  
sau cine știe și în clipa aceea-n ceasul  
cu oase de aramă grăit-a cucul nou.

MASCA FLORALĂ  
*VIRÁGOS* *ÁLARC*

Sfredel translucid se-nșurubează viitoarea  
în cer pe iarba sticloasă componentele  
unui nor cu burta spintecată  
fulgi de zăpadă sfărîmați picuri de ploaie zac  
prin verdele tulpinei unei flori vîntoasă casă  
a scărilor urcăm lumina trec vuid  
egal din rădăcină sevele spre orbitoarea  
corolă albă a florilor și dantelate  
sclipesc dulci emisfere cvasisfere  
în vînt un nour rupt în două  
umblă și zi de zi alt disc  
solar coboară după orizont  
se-adună globurile roșii  
dincolo de munți într-un uriaș  
morman incandescent se-adună pepeni  
cu miezul roșu coaja roșie iar noi  
urcăm prin răcorosul lujer  
etajul șase șapte opt etajul  
nouă zece sîngele bate în timpane  
ce înălțime doamne  
în vuietul amețitor în vârtejul  
văzduhului din albele corole  
ne îndemînăm să scoatem capul ne uităm  
pe după orizont cu luare aminte și cu spaimă  
la cimitirul zilelor decapitate  
la zgura lui mocnindă-n limbi de flăcări  
ne ducem mîinile la ochi și din pleoapa  
zbătută a corolei din înaltul  
pisc rece ars de vînt ne pierdem echilibrul  
și cade masca verde și chipul luminează.



ȘI EI FAC SEMNE DE LA GEAM  
S *ŐK AZ ABLAKBÓL INTEGETTEK*

Înfundalul voalat se stinge sfîrîind canina roză  
a clipelor nenumărate unsuroase elegii contabile  
ascultă  
craiul siestei funinginoasă iute scrumită ne  
abandonează  
strălucitoare sferă a zilelor pe lîngă șine arbori  
negri printre  
zîzaniei galbene iată și liniile mari iată și liniile mici  
și  
sîngele sărat sărata apă de mare duhoarea velor  
strînse iz  
stătut de vele da gînditorul fără gînduri și totuși  
nu și fără  
gînd ce-l tîrcolește pe craiul siestei și se prinde-n  
hîrtia pentru muște în cleiul elegiei administrative  
umblă  
cu pîra-n vreme ce mămica-și pune vată de zahăr în  
cap nu se  
topește dăinuie peruca voi ați mîncat și carne de cal  
ham-ham  
cățel l-ai păpat pe băiețel s-a împotmolit mașina  
trebuie  
să așteptăm da să aștepți de băiețaș lasă-mi-te  
păgubaș  
du-te cîine la oraș negre labele de muscă să le  
smulgi să nu  
mai umble și foița aripioarei să i-o smulgi să nu mai  
zboare  
măseluță de oțel nu mi-l zdrumica pre el să gonești  
să tot  
gonești prin tunele și tam-ta-ta-tam? să te-avînți  
tot mai sus și tam-ta-ta-tam? dar el s-a rătăcit  
printre balconete roze dar el s-a rătăcit printre  
copaci de mucava

dar el s-a rătăcit printre fustele verzi ale grădinii în  
antarctica vatei de zahăr cu lămpaş de ruje roşii-am  
lumina  
dar în zadar şi s-a pierdut de-al doilea de-al  
treilea pe  
culoarele de os prin subterane bortelitate prin vîntul  
sec  
rătăcitor pe unde încotro? să te iubeşti pe lîngă  
ziduri albe  
pe palma verde-a nopţii să te plimbi pe-alei cu  
pumnii verzi  
şi să strigi sau să aştepţi pe unde sînteţi să umbli  
ca pe  
fundul unui ocean secat printre margarete de  
mărgean şi  
colonii de muşcate şi peşti-gladiolă şi ace de cusut  
cleştar  
printre raci cu zale cafenii pe drumuri submarine  
pe alei  
iluminate cu sineală maşina s-a împotmolit în tină  
mi-e bine da mi-e bine aş vrea să ştiu măcar  
ce fel e răul de mare nu albăstrimea nu imensitatea  
ci numai greaţa scîrba mînia cea greaţă cea scîrbă  
acea  
mînie cum e răul de mare? păzea că bate vîntul şi-o  
să sufle  
şi rîul de sub noi lichidul apa alunecă ne fuge  
de sub picioare ca o patină cu rotile case-ştiuleţi  
case cu galbene balcoane cu logii roşii jur împrejur  
şi între  
timp craiul siestei ascultă imnele contabile nu eşti  
tu regele siestei nu nu dar unde eşti? pe unde  
umbli? şezi



MECANISMUL PE CARE L-AM UCIS  
*A SZERKEZET AMELYET MEGÖLTEM*

Timpul scurs din ceasul sfărîmat  
verzui mi se prelinge printre lucruri  
și-ncet-încet îl văd sticlos ca ochii  
păsărilor moarte pe caldarîmul rece  
trosnind se frînge o floare așchiile  
se-mprăștie pe masă rotițele dințate  
gălbui inerte zac pe jos  
mișcărilor mi se accelerează apoi lentoarea  
le prinde ca pe-o piatră care-a scăpat de sus  
zdrobind însîngerînd verzișul fraged  
pînă ce-apoi se îndulcește clina  
și se alină piatra stă și ea  
la poale se încheagă diafanul sînge  
al frunzei ceasul omorît cu geamul  
spart zace mut în zerul luminii albicioase  
și timpul scurs din ochiul crăpat din uriașă  
pupilă îmi inundă-ncet odaia  
pînă la glezne pînă la genunchi și încă  
îmi pierde mîinile obrazul face priză  
cu spațiul cu-nălțimea cu lățimea  
sticlos pe pană pe pahar pe floarea frîntă  
pe pîine pe cuțit pe ochi mi se așază.

SPECTACOL  
*LÁTVÁNY*

Bulbuci de zăpadă celule de zăpadă agere  
animăluțe de zăpadă mișună se zbat  
miriapozi de zăpadă zoresc și se înghesuie  
alba salivă cristalină curge îngheață  
pe piele în porii bruscați  
de pe geam cu trupul flească  
pică fluturii de zăpadă albinele de zăpadă  
păsările de zăpadă și mucilaginoase moi  
se amestecă pe jos căci pot fi populate  
toate petele albe și albăstrimea  
despicată se zbîrcește cute  
și riduri o asemuiesc cu fața  
unui moșneag din gura vineție din  
găvane cade colcăitoare zăpada și  
animăluțe albe se tîrîie pe sol  
sînt victime eroi ai semuirii  
ai dăinuirii-a toată iarna-larma  
din geamăt din tăceri indiferenții  
în vijelii de alb și pur rotiți  
sînt învîrțiții metamorfozații  
zdrobește sub călcîi cristalul fulgului de nea  
și membre albe peri și cili aripi  
topite și se zbat sub talpă  
se împlinește vremea zăpezii rafinate  
vederii rafinate și trebuie să-ți dai  
seama că n-ai de-a face  
nici cu zăpada asta nici cu vîrtejul ăsta  
nici cu această puritate.

SCHELET DE GÎZĂ  
LEPKECSONTVÁZ

A mirei cruce neagră pe tîmpla mea...  
fisuri de lumină-n craniul verde-al arborilor  
anii și zilele crescînd sporind mă-mping  
mă îmbrîncesc mă-aruncă înainte fără milă  
n-am vreme să mă uit în urmă nu pot fi  
atent decît la fuga uniformă un-doi un-doi  
cum brațul stîng piciorul drept deodată  
și brațul drept piciorul stîng se saltă  
în timp ce calm și sigur crucea țintei  
mă urmărește și la intervale regulate  
detunături înăbușite rup imaginea  
dar nu mă sfîrtecă pe mine ci întruna  
doar chipul meu de ieri doar chipul meu trecut  
se află-n calea proiectilului a pietrei a cuvîntului  
și-n van mînia și-n zadar și mîna pe oțelul rece  
al armei cu nemilă încordată căci eu mereu  
nevătămat și teafăr ies din pînza de fum a  
detunăturii  
căci fuga uniformă nu contenește și doar  
urmarea următoarea secundă-mi aparține  
nu e al meu trecutul și nu-i nici clipa  
prezentă proprietatea mea întăritatul glonț  
lovește-n gol neputincios cît fuga deplasarea  
mă ține sînt în siguranță gîză pe ochi zbătîndu-mi-se  
mira enervată și știu fără-ndoială știu  
că-i iminentă clipa cînd după o scurtă tatonare  
mi se va calcula viteza fuga și cuțitul  
cuvîntul arma n-or să se mai vadă ci  
cată către fața următoare și cu precizie perfectă  
mira  
se va fixa în aerul ce pare gol:  
negru schelet de gîză pe tîmpla-mi viitoare.

DUBLARE  
KETTŐZÉS

Spicul de orz sîngerat se-apeacă peste retina subțire  
și îngrozită fuge priveliștea din fața spinilor

tăiușelor  
rănilor se-nchide ochiu-n sine dar dimpotrivă  
aceleași zvîcnete arzătoare jariști tăioase

amenințătoare  
în vînt îți prind închipuirea în obezi căci  
imaginezi ceea ce vezi și vezi ceea ce-nchipui te  
cuprinde

oroarea fără voie a genezei o fi și împlinire  
o fi desăvîrșită bucurie și poate și o „evrica”  
odată într-o bună zi dar nu e încă decît rotire  
desperată

decisă apărare iubirea stearpă a unor chipuri  
suprapuse căci nu se-mbucă părțile ca în broască  
o cheie ca un cuțit în rană sau ca un ac  
în porul dilatat nu e acea durere nu e  
acea-mplinire ci ca oțelul pe oțel ca fier pe fier  
ca un concav cu alt concav ca un convex cu alt  
convex

se bat se alipesc se-nfruntă se cuprind acele două  
chipuri de două feluri și totuși una două negative  
sau două pozitive ei bine ce te-ai face cu elementele  
vedeniei dublate cu ce le poți asemui cu ce  
le poți contracara? căci amîndouă greutatețile  
pică-n același tas deci dacă poți să-nchipui altceva  
căci printre spice maculate se pitulează-o prepeliță  
și nu știi cum e potîrnichea și n-ai habar de pitpalac.

PARAFRAZA ABSENȚEI  
A *HIÁNY KÖRÜLÍRÁSA*

Există undeva un zgomot uniform un strigăt inform  
din el se detașează cuvintele ca formele  
din placa metalică horcăind opintindu-se scrișnind  
taie ferăstrăul și vaierul acesta e și el  
doar ulterior perceptibil față de acel zgomot  
sonul compact uniform se fisurează încet  
goluri și găuri formațiuni de aer apar la  
suprafață și o grilă maleabilă neregulată  
devine fierul rece dur sub apăsarea  
degetelor modelatoare când și când se  
și surpă se slujește aieva negativul  
pîrîie-n draci materia dar și asta-i  
doar o iluzie tot mai multe lucruri  
se cer numite tot mai mulți dușmani prieteni pînă  
ce formele se ordonează iarăși  
se săvîrșesc și nu se mai cunoaște  
un „înainte” un „după” al izbucnirii  
acelui strigăt deznădăjduit sau pur  
și simplu numai scandalos.



INTERPRETAREA VEDENIEI  
A LÁTVÁNY ÉRTELMEZÉSE

E apa-n vad tăiș și șiș, îți taie trupu-n două,  
te curmă din mijloc, te poartă în aval,  
tu de la brîu în sus plutești  
și ce te vezi — acela ești. Murdar  
se vâlurește rîul, pietre-l trag,  
îl sîrteacă pe cel ce se scufundă. Nava  
candidă apa o despică și suprastructura  
plutește înainte, ca și cum  
nu s-a-ntîmplat nimic. Curentul îți  
retează mîna-ntoarsă spre adînc.  
Privești cu groază cum începe apa  
să fiarbă, roșie. Nu simți durere.  
Iar dacă ieși pe malul cald respiri  
eliberat, căci, iată, totuși  
ești un întreg. Și nici o cicatrice,  
nici o brățară vagă nu-ți înseamnă  
trădarea. Te cufunzi cu capul,  
cuprins de spasme trupul tău, în vreme  
ce ghilotina apei cată gîtul.  
Cumplit: și-aici și-acolo nu poți fi.

CE-AI VISAT, MA, VISĂTORULE?  
*MIT ÁLMODTÁL, TE ÁLMODOZÓ?*

Am visat, eram bufon, aveam tichie. M-am trezit și tot bufon eram. Pedalam în vis pe-o bicicletă roșie în jurul țîșnitoarei iar presarul pivota în piață bleumarin.

Bicicletă roșie înseamnă tulburare. Și polițist înseamnă tulburare. Ei bine, așa nu merge. Paița-nseamnă circ. Visul înseamnă deșteptare. Ziua-mi înseamnă noaptea. Păzea!  
Păzea!

Havuzul nu-nflorește, nu dă frunză. Se-nfoaie, radiază, se fălește. Cavaleri cu capă și cu spadă gonesc pe biciclete roșii. Dii, roibule, dii! Când vom sosi? Poate că-n zori, poate că ni —!

Ai visat și-erai bufon cu scufă: cling! Păzea! Păzea! Ușa se închide prost, ferestrele așijderea. Și călăreții ăștia, aceste biciclete roșii! Mai intră cineva. Îți intră visul.

VEHICOLUL TĂIAT ÎN DOUĂ  
*A KETTÉVÁGOTT JARMŰ*

Necunoscuții au sosit și-aici. Umblă la sare și la zahăr, încît nu-i mai pricepem. Autobuzul se despică, lama se-abate între banchete și scînteind pătrunde în asfalt.

Catran sleit pe spadă. Dîlme de gozuri arzînd pe pămîntul căznit. Autobuzul se rupe în două căci drumul se bifurcă și degeaba te-agiți, degeaba te-agăți. Ca balustrada unui pod

o lamă dură fulgeră alături. Formele nasc și nasc și nasc, îți iau măsura cavaful, croitorul, lăcătușul, zidarul. Ce fel să fie casa pe care n-o vei locui?

Smintitul care cere de pomană în două limbi  
mănîncă  
acum conserve reci. Deșartă o cutie, o leapădă și trece piața. Cînd ne-om întîlni nu ne vom înțelege, vom da din mîini cu disperare.

Ce s-a-ntîmplat cu voi de-atunci? Cine v-a necăjit?  
Cine v-a îndrăgit? Cu cine v-ați culcat, fă? Cu cine ați trăit? Cu cine-ați stat de vorbă?  
Printre banchete răni, valize, cheaguri.

ÎNSEMNELE VICTORIEI  
A GYŐZELEM JELVÉNYEI

Degete albe în câmp roșu: specialiștii în heraldică  
pătrund icnind tabla subțire ori bronzul vîrtos  
scot capul mîinile din convexul  
scut cu blazon și cată curioși în jur apoi răsufală

„victorie!” strigă ei „victorie!” cu două dește  
închipuie un V și triumfători înfățișează  
simbolul dibăcit care în limbile mai cunoscute  
semnifică victoria și speranța unor mai noi victorii

acolo viețuiesc ei sub un blazon ca niște  
paingi și cară albe V-uri în câmp roșu  
și cînd se schimbă-n oameni pe pulpana hainei  
resturi de galben au din nemuritoarea cină:

fărîmele răzlețe-ale bronzului și-n timp, ce  
mulțimile vuiesc satisfăcute ei se curăță  
grăbiți ca prinși asupra faptului apoi lansează  
din nou și iar și iarăși cele două degete crăcite

nepieritorul V care mărit de-o sută de ori se  
zvîrcolește  
apoi întepenește sub ochii tăi ca două  
picioare despuiate și între pulpele mlădii în locul  
rodinei nu e nimic căci asta-i dragostea  
învingătorilor.

ETERNA AMÎNARE  
AZ ÖRÖK HALASZTÁS

Ciocîrliile cu trilul obez și femeile  
grăsuțe la cură de slăbire-n apă. Asta-i adevărul,  
totuși de necrezut. Amînăm pe ieri orice  
explicație. Creioane roșii nasulite  
ne strîmbă ziua, mîne-zi. Cu trupul tras pe foaie,  
ca pe zăpada înghețată, în chinurile complete  
de timp, de loc, printre fraze arzînd. Să zicem că  
te încălzești cu iepuri vii în așternutul reumatic.

Vuiesc buldozerele negre cu aripi răsfirate,  
la rezidență zi de zi sosesc, zvelți  
cai-de-apă se strecoară prin fante verzi. Cu ciudă  
frîngi vârful creioanelor roșii în zăpadă.  
frîngi vârful creioanelor roșii în zăpadă. *Fii serios!*

PĂSĂRILE PARADISULUI  
*PARADICSOMMADARAK*

Spinarea peștilor o roade barca. Apa  
e roșie. Cu pene de păsări ale paradisului  
vîslesc naufragiații fericiți. Greoi zvîcnește  
sîngele peste orizontul brici.

Cine ești tu? Uite că-și rîd înveseliți de tine  
dansatorii pe sîrmă cu tălpi magnetizate. Ba ici,  
ba colo. Pe zarea culmii între două văi.  
Se-apleacă, se înalță talgerul. Basculezi.

Membrana fină a sării învelește arborii  
și casele. Cu pana păsărilor paradisului  
vîslești pe mări amare. Și dacă ai ajunge  
sute de păsări ale paradisului ți-ar scoate ochii.

TIR  
*BECSAPÓDÁSOK*

Fumul fluturilor prăbușiți. Imponderabile  
nervuri de flăcări frînte. Clovnul  
secționat. Un filfiit de palme ca de aripi,  
cînd s-a decuplat amplificarea.

Tir vătuit lovind mănuși de vată.  
Sau canonadă-abstractă. N-are a face.  
Explozia clovnului: schije jur împrejur  
pe fețe. Zîmbete pretutindeni.

ZARURI  
*KOCKAJÁTÉK*

Cu gărgărițe roșii joacă zaruri mercenarii  
și dau întruna șapte. Pelerinele de plastic  
îmbracă trupul în armuri de chitină. Foșnind  
desface aripi femeia cu varice și-i pică papornița.

Pe drumuri lipicioase scapă roțile de gumă,  
pe asfalt ca un simbol supraîncărcat se terciuiește  
roșul, împrășcă mii se sensuri. Aripe de insecte  
trosnesc, răsună imnul cărăbușilor morți.

Argint lichid pe-o placă de sticlă și deasupra  
ceara ca un cheag. Îmi potrivesc trăsăturile  
și mercenarii rîd. Zboară, buburuză-ruză!  
Să-i văd pierzînd pe fanfaronii ăștia!



TABLOU EDILITAR CU PĂDURE, CU AUTOBUZE  
*VÁROSKÉP ERDŐVEL, AUTÓBUSZOKKAL*

La marginea pădurii de stejari hotelul. De la geam  
cuprinzi orașul. În beci rîmează porcii  
mistreți și coastele unor calorifere reci rînjesc  
în camera ostilă, translucidă. Punct terminus printre  
copaci.

De-a lungul râului conducta. Șarpe de apă. În pămînt  
artere sclerozate, carmin calcificat. Traseu turistic  
pentru hîrciogi și chițorani. Mi-e frig în sacoul  
subțire,  
uriașe aparate roentgen, autobuze luminează.

Dacă te afli acolo ți se străvede ținta. Comună,  
șerpuită linia vieții. Ratări și contingente și scăpări.  
Rumene aparențe. Eu locuiesc în dunga pădurii. Nu-i  
pădure,  
totuși acolo stau. Din coastele caloriferelor

refac o vietate dispărută. Sub picioare  
cu zel răsuflă un animal obscur. Îmi zăpăcește  
și valiza. În besactea de sticlă un peștișor de aur,  
coconul craiului. Nu-l prind. Se știe ce doresc.

## GHEȚARI

*GLECCSEREK*

Un ghețar în buza văii doar cît o perucă  
albă scărmanată care dormi acolo în bătaia rece  
a vîntului? și-n vremea asta sar capacele și ace  
cu gămălie antene ai zice-n spate purtînd  
strălucitoare  
își iau zborul gîzele trăiască ave și trăiască vivat!

ni se duc fluturii fragile chiciuri fornăind  
se-aburcă-n vremea asta autobuzul pe deal trăgînd  
un plug  
și grapă și semănătoare se așază pe geamuri un  
pospai  
hei care dormi acolo-n vifor? care dormi acolo-n  
viscol?  
bate zăpada auziți cum bate? peste obrajii-mbujo-  
rați vă bate

limba albă-o scoate clefăie și fluturi ronțăie de zor  
pîine și șuncă în rucsac autobuzul suflînd din greu  
ară pămîntul și excursioniștii ferice se întorc la ei  
acasă  
rucsacul înghețat îl sparg cum spargi o nucă și  
cuțite  
află-n fructe crude și deschizătoare de conserve și  
bricege.

CUNUNA DE ZĂPADĂ  
HÓKORONA

Nimicul cu coroană de zăpadă îți domină zările și  
splendizii  
pursîngi englezești pe rînd doboară înspăimîntatele  
obstacole și apoi nechează în microfon  
iar turful verde-adînc se-mburdă pică  
întreaga recuzită rănile florilor cicatrizate  
se pierd în aer și lumina roată-roată tot un  
vîrtej fragile mecanisme șopîrle incolore  
petrec în iarbă stăm în biblioteca  
imaculată cînd și cînd nechează caii  
pursînge rîd în cercul de lumină al lămpii un cap  
alb conturat în cercul de lumină al celeilalte  
alt cap în cercul de lumină al celei de-a treia  
un al treilea restul corpului rămîne  
în umbră cine știe ce se întîmplă  
cu celelalte părți în întuneric chinuri  
le încearcă buldozere clești fălci le rup mîinile albe  
de față le dezbracă ce soartă au picioarele și mîinile  
și coapsa-n timp ce noaptea la geamuri luminate  
cu capete nimbate electric... și cărți și cărți  
pînă în miez de noapte și pînă-n zori din beznă  
decupate  
cu lama cu creionul și cu cuțite ace cafea și vin  
pastile-n timp ce restul trupului de noapte  
e anesteziat și dacă smulgem fanioanele  
și dacă scoatem cuiele se-mburdă terenul de smarald  
se vîră sub el vîntul și-l duce însă ce ni  
se face între timp pe întuneric buldozere și  
clești și mîini lubrice de față ce fac anume  
lame și fiare și perdele de tul și ce ne fac  
în ce fel ne calcă ele trupul pe cînd la geamuri șuie  
fără habar noi luminăm cu capul cuprins de  
electricitate.

SĂ VEDEM CE-AI SĂ TRADUCI ÎN FAPT?  
*HÁT LÁSSUK, MIT VÁLTASZ VALÓRA?*

Aşa-i: „ar trebui o odă bîlbîielii” dar  
nu se poate căci ai intra în *contradicție*  
și „o odă la tăcere ar trebui să scrii” în timp ce  
strălimpedele tul destramă talia suple-  
lor domnișoare suflă vîntul pielea despuiată  
și suflă statuile de alabastru cioburi reci mă plouă  
pe umeri cad cristale sticloase de zăpadă  
ne-mpodobește ne înveșmîntează cu fast pieirea  
toată nu nimicul nu stingerea dau cheia  
translucidă ieșirea unde-ar fi cînd fără vreme  
s-ar comprima-ntr-un singur bloc închise-ntr-o  
cutie

de diamant toate întîmplările și toate gesturile  
neîmplinite cît e moale și maleabilă fierbinte  
noaptea ca smoala și cu voluptatea dragostei  
la trup curată scoți sunete silabele cuvintele  
cu vineții tendoane s-a dezmembrat a devenit  
un mecanism sfărmat fluentul univers  
exterior în timp ce ritmul regulat dar  
în progresivă-accelerare-al bîlbîielii  
evocă fuziunea bărbat-femeie cum în  
cele din urmă se reduc la linie la punct  
simplificate semnale Morse și-ntr-o nemișcată  
torpoare trece ritmica mișcare și uite că se poate  
naște SPUSA ori poate lua naștere  
NIMICUL reversuri reciproce sau puncte terminus  
oricînd interșanjabile ale căii pe care-alergi  
de colo-colo

dar CU CINE se iubesc poeții? CU CE  
se-adeveresc și se adună-ntr-o clipă una și comună?  
fulgeră lama unui răspuns despică neagra pînză  
a unor strîmbe întrebări ticsită-i noaptea ziua  
așijderea nici cît să mergi picioarele se-ncurcă  
în lăzi cutii îngrămădite-aiurea începe dar striptisul

cotidian și zboară pe fereastră o masă  
ca o fustă și după ea un scaun  
precum un sutien și-un filtru de cafea  
precum o pălărie florentină zboară cărțile ca niște  
furouri foșnitoare pantalonași și zboară lampa  
de birou de parcă-i un trup alb de femeie în picaj  
și încă tot ticsită e noaptea

trebuie să te  
despoi și de trecut de viitor de moarte de iubire  
și trebuie să dai uitării gesturile ca să poți  
să le înveți în timp ce țipi și salți golaș și-n gură  
sunete nearticulate fierb ies la suprafață  
de undeva calmează-te! rupi o petală-a florii și-o  
muiere

stropșindu-se la tine se ferește strângînd genunchii  
suduie „o floare ești tu draga mea” în șoaptă  
spui și totul devine-aievea mîna mea cea dreaptă  
e-o stîngă stînga-i dreapta afirmi și cine  
să te dezmință gestul ți se-alungește tot mai  
prelungi mișcări și tot mai vagi și tot mai  
departe de comenzi „’nainte!” strigă  
și tu nu înțelegi „stînga-mprejur!” răcnesc și nici  
pe asta

n-o înțelegi „atenție!” și „drepti” și dai din umeri  
nepricepînd uitată-i limba asta ai uitat  
mijloacele precise univoce căci cu cuțitul  
se poate și străpunge cu ciocanul cu dalta sfărîma  
cutia craniană ți-au murit uneltele căci purtau  
în ele moartea mîna trupul ticsite-s căci obiecte  
le-ating obiecte le-nconjoară e ticsită  
amintirea căci se-agață de amintiri ticsită-i  
judecata căci silabe cuvinte fraze zboară  
în jurul ei și de aci încolo se-nfundă  
de-aici numai în frigul polar în dezarmata

luptă corp la corp de-aici doar în teroarea  
tăcerii pînă ce găsești în colb o lamă geroasă  
un ac un coif de hîrtie ferfeniță și  
îți construiești din ele casa de nelocuit  
sînt precum lumea spui și asta este  
o comparație infinită sînt ca nimicul  
spui și e și asta o comparație infinită faci  
naveta tur-retur sînt o ruină zice bilbîitul care  
cu greu formează vorbele sînt ca un  
aeroplan distrus și între timp din fiarele  
reci răsunînd izbite între ele se încheagă  
necunoscutul  
mecanism—————

PREGĂTIRE LA EXOTICĂ  
*FELKÉSZÜLÉS AZ EGZOTIKUMRA*

Papagali cu vocea subțirată și colibri  
bărboși filfilfie foaia miresei și  
într-un șuvoi de flori se scaldă dealul mici  
bube galbene se coc și sparg alene păpădiile

cu pașii calmi ne măsurăm viața în timp  
ce se apropie alaiul maiestuos și după draperie  
se-ascund circarii toga de purpură acum  
acoperă un gladiator înfricoșat căci

cocoloșit vi-e chipul ridat și dacă l-am întinde  
ar fi de două ori pe-atîta tînăr chip uriaș  
plutind ca un balon rudimentar deasupra-ne și urma  
umbroasă-a zbîrciturilor s-ar trage ca sutura

mătăsurilor fine mai noua tinerețe te-nalță-n veci  
nemaicontata vrajă și vîntul cum îți linge  
tivul mantiei în timp ce iar te  
pregătești să-mprăștii timpul încredințat

iar chipul ca o parașută flască  
se trage între umerii de plastic sclipitor cînd  
cu automate lucii săriți se desfășoară  
alb se desface-n aer și susține neînsuflețitul trup.

PASAGERII AVIONULUI  
*A REPÜLÖGÉP UTASAI*

Animalul țencuit cu o dălțiță se scufundă  
înneființă pepeni gustă gospodinele  
agitate pete de sânge purpurii pe umeri trese  
le deslușești chiar lîngă banta balconetului

se sparge și balena albă ca balonul bătut  
de vînt pe creasta norilor acolo sus  
coboară pasagerii avionului la scărmănat  
de vată smulg și rădăcina grindinei

acolo sus trăiesc și se iubesc veghează  
la cele pămîntești cu flori albe își menesc  
de sărbători și în marele deșert de nori  
toate amintirile li se-mplinesc spre a putea trăi

se populează creste de munți și dealuri fumul  
orașului pierit se-nalță îi gîdilă la tălpi  
cu spelca-i șuie iarnă acolo nu e  
căci totu-i alb și totuși e un bălțat olat

nu-i vară căci e totul tot o gheață  
și-n geamul avionului în coate rezemată  
stă unica-ți iubire privește mohorîta vălurire  
privește norișorii senini și-ți face semn

plouă pe glia seacă și ei numai se joacă  
își pierde suflul visul le trece orice dor  
și e de-ajuns atît ca să stea pe loc elicea  
și avionul lor să se așeze pe un nor



în drum să-ți treacă dorul în drum să  
ajungi și-n drum să iei și seama la tine însuși  
șezînd la geamul aparatului lăsînd să-ți cadă parcă-n  
așteptarea  
cuiva batista albă totuși semne făcînd cu mîna goală.

CĂLĂTORIE NEAȘTEPTATĂ  
VÁRATLAN UTAZÁS

Rătăcesc printre lanuri roșii de grâu întrucît  
sînt unealta visurilor mele și-apoi și trecutul  
profită de mine spre a-și atinge în sfîrșit  
obiectivele în prezentul tăcut

îmi întorc fața de la doruri și pe dată  
se umple pămîntul de meduze de apă împrôscată  
din vîscoase pungi de plastic și pier fluturi  
și tu vîntule pe geam mi-i scuturi

trăim ca pe țărmașul unor ape cu meduze  
n-avem grija culmii-mpădurite n-avem  
grija mării treceri și ca mîine  
o pornești să ai la ce privi în urmă

și te strecoari în tubul rece al microscopului  
dormi în focarul obiectivului și printre mute  
monocelulare te trezești și-ți dibui  
obrazul înghețat: ți-e mîna brici.

ELEGIA UNUI GUȘTER DE CARTIER  
EGY LAKÓTELEPI GYÍK ELÉGIÁJA

Guștere, jungher de verde, scump mîner de sabie  
bătut cu  
nestemate colo jos în cel borcan, tu, captiv fără  
habar,  
care te usuci în raza becului aprins devreme  
și-n conservă de lacerta te prefaci sau nici măcar,  
cioc-cioc-cioc și țoc-țoc-țoc, sună sticla, nici o teamă  
pentru noi, are să vină un exitus exemplar,  
iar cîndva un alcoolic la strîmtoare o să bea  
spirtul care te conține și va fi-nvierea ta  
cînd gîlgîitoare moartea se va consuma, dar pînă —  
gușter mic vînat în iarbă vrea, nu vrea e un uriaș,  
se izbește tot mereu de orizont și din potrivă  
doar nătînga neființă cască gura, însă chiar  
și așa bine-ar cădea o intrare, o ieșire, el de ici,  
voi de colea, căci așa e curăția de pe urmă, dacă  
totuși  
viața ni se va lega și te vom repune-n iarbă  
ca să ne spălăm de vine și ca să ne punem bine,  
nu chiar în același loc, nu, nu, nu, mai acolo  
ori ceva mai depărcior, din eurogușterea în  
gușteramerica,  
de pe-un mal de șopîrîu pe un mal de șopîrlac,  
dar ce  
contează? zău, ce-are a face? și verdele, și galbenul  
pălesc, dar numai cît un nor fugar în soare, ca  
umbra după-amiezii, cînd în dimineți fierbinți  
arunci  
privirea mult prea înainte, căci contingent e totul,  
cartierul  
cenușiu, cerul închis, iarba sleită și dorul și  
doliul verde-adînc, cînd scapără și-ncet de-acum se  
stinge,  
învață și el limba gușterilor duși „sin xantia”,

cu chiu, cu vai o ia spre casă, îl ocolește expierea  
exemplară, și-apoi și fortuita resurecție, sclipește  
borcanul bine opărit, îmbătrânește, gușa i se-ndeașă,  
suspină: casă, dulce casă, guștereuropa, în josul unui  
nimic cu zece caturi un gunoit răsad și sus

nemuritorul

cer, meteoriți, chiștoace vii zburînd de la balcon.

COLECȚIONARUL CE GÂNDEȘTE?  
*A ROVARGYÚJTÓ MIRE GONDOL?*

Presimt de mult că sub plămîni, printre cei doi  
rinichi va trece boldul și un amator de insectare  
se va propti de capu-i sclipitor ca-ntr-un baston  
de promenadă. Geme, se plînge de reumă. Fața-n  
beznă

mi-o pierd. Așa fac plajă în vid nemuritor. Alei,  
pecete  
de aur în tărie, plic albastru, poșta cerească îl va  
ridica.

Hei, morții tăi pe piatra rece. Medicamentele  
cretine și acele, acele, acele. La trei dimineața

spre casă pe strada pustie. Eu știu deja, Dar cum  
să spun? Cum să vă spun? Cum să vă spun?  
Poșta tot duce și aduce pecetea cea de aur, e boțită  
și spălăcită, a trecut prin multe mîini, ăsta mi-e

soarele dătător de viață. Visele toate le dezleg,  
au dezlegarea mea. Sufletu-i rece și strălucitor  
ca acul, cînd se scoate și se aruncă la gunoi tot restul,  
sufletul, care te țintuia, și-acuma poți să pleci!

DESPRE NATURA METAFORELOR  
A METAFORÁK TERMÉSZETÉRŐL

Legume cîntărețe pe colină, lagărul cepelor,  
lagărul salășilor, lagărul morcovilor și al pătrunjeilor  
și se rotește-asupra-ne nemuritoarea gaie,  
pufoasele lăptuci le ia drept pușori,

ca vîntul pică asupra lor, poate ne-nhață  
și pe noi, unde ne duci? de ce ne duci? murim?  
E soare peste straturi și cîntă sporul verde,  
doar noi îi facem umbră, cînd urmărim

lucrarea uniformă a motoarelor curate și  
de undeva se-aude corul copilăriei, hai și noi  
în zbor către pămînt, spre cer, sub foi de viță  
șezînd ca-n burta vie a unui avion de pasageri,

dar dacă vrem ieșim drept în grădina scăldată în  
lumină,  
printre nori, în vidul cel cu brazde albe, lumea  
trîntindu-se în urma noastră ca o porțiță de șipci  
aspre,  
butute-n cuie vechi, cînd pleci la lucru-n zori,

iubita mea grăbită, prieten zelos ori inamic jurat,  
mai bine să le cînți și tu acestor zarzavaturi  
în țarcul lor de sîrmă ghimpată un marș ciudat,  
încet de tot, rupînd monotonia cadențelor și nu  
te-ncrede

în cele ce nici nu se mai spun cu voce tare,  
știindu-se  
cum că le știi, lăptuca sfîșiată și gaia-nfometată  
îți spun ceva despre natura metaforei și despre  
acel refren de neînțeles, adică: *aci trăim și nu așa?*

ȚI-ADUCI AMINTE? ROZUL LOC COMUN  
*EMLÉKSZEL? A RÓZSASZÍNŰ KÖZHELY*

Ca unii pe care i-a zburat o explozie, vîrîți  
în case stupide, sub plăpumi roz și-acum  
vă-nchipuiți că și mobila-i plină de sînge, și plapuma  
sîngeră, ei bine, unde-i sîngele? unde-i sîngele?

ați mai văzut pămînt rozaliu? pietre rozalii?  
fier pembè? pe unghiile fetelor lucește lacul  
ca bomboanele ieftine, privirea-i cu ochi dulci,  
vorba zaharisită, hai, lume, crapă-te de zori!

ați tăcut, amicii mei, așa-i? v-ați dezintegrat,  
păi nu? cîte-o schijă-n inima cîmpiilor,  
în inima parcurilor, în inima blocurilor,  
cîte-o schijă în ascensor, în automobil,

în vehicule rulînd tot mai departe, poate că pînă la  
moarte  
existînd le-ndurerați! poate! zburători în parte  
vii și-n parte nemișcate, se închide, se bulbucă,  
se răsfrînge, carne vie, dimineața fără sînge.

ELEGIE SENTIMENTALĂ, REALISTĂ  
ÉRZELMES, REALISTA ELÉGIA

Se zbîrcește coaja și se-ntărește sîmburele, se  
despoaie trupul slab, doar ghiuleau de carne-a inimii  
bate, apucă, mișuie, netotul tîrgului  
ai fi de-ai crede și cu-ncetul umbra viselor tale

ești, vezuviu de familie, lavă privată, un deștept  
ridicol, tot socotindu-și zilele și filele valide  
și care însuși se chircește, ca răsculații și răscoliții  
în haine negre de pe vremuri, durîndu-i inima de tot

ce-i culoare și nu tinde către finala  
solitară și solidară-n toate, ei sînt acele găuri  
negre iscate din neant, acele mase incomensurabile  
și incomprehensibile care incorporează

și sorii cei mai orbitori, și moartea și se duc  
cu oasele înfierbîntate, numai noi le credem reci,  
căci dacă-ncepi să le șurubărești prin existență,  
dacă le scoți carcasa uscată, miezul sferic

din palmă ți se duce rostogol, se vîră într-o crăpătură  
a podelei, în vreo despicătură șerpuită și  
nu-l mai găsești în veci de veci, poți dărîma  
întreaga casă, poți desface lumea

nebună după ei, ca după tine însuși, căci  
nu-s nicăieri, au fost și-atît, au stat să-i bată  
soarele și-atît, în timp ce tu umblai de colo-colo  
să coci recolta să veghezi funcționarea vîntului  
și-acum

stai și te uiți la ei, *maică-ta* știe că nu se cuvine  
să jelești, *taică-tuu* vede ca prin ceață, respiră  
regulat,



înghite aerul ce se-nnegrește cu repeziciune, pe tine  
te mai așteaptă, muște, țînțari el nu mai bagă-n  
încă  
seamă.

BALADĂ CU CAPĂ ȘI SPADĂ  
*KARDOS, KÖPENYES BALLADA*

M-am destupat și înrăit văzînd că  
păpă cu poftă craiul cea perucă  
de vată-dulce ca și pe dvoreți  
de ce-aș fi deci naiv și nătăfleț

s-au astruncat danton robespierre fidelă  
e însă ghilotina cînd mulțimea  
pe străzile-nroșite se scurge-nsuflețită  
din gura mărginimii ca sîngele și sputa

și aș șede la patul bolnavilor eternul  
samaritean cu capa mea albă și n-aș crede  
nimic de rău ci-aș urmări bătaia  
arterei și dincolo de geam

pulsul stelelor și m-aș ruga la tine soarele meu  
să-l îmblînzești pe lupul cu peri de gheață însă  
în van aș fi și bun și de-nțeleș cînd ruptu-i  
întinsul fir al căii ce încă ar străbate

și stînci și rîuri și doar stau să văd ce  
zdrănzăne-n mine cine îmi sparge nestematele  
și tot repet uimit că ne-am făcut hicleni și răi în  
timp  
ce clefăind își ia gustarea craiul.

ȘI ACUM: ODIHNITOARELE PORNIRI  
S MOST: A PIHENTETŐ INDULAT

Roșie hlamidă poartă buburuza, noapte neagră  
transportă stele cu sclipiri, iată-mă, sînt aici, aici  
și aș cînta însă nu pot căci am un fruct în gură,  
un sirop grețos în gură, o țigară am în gură,  
am un fluier, apa mării, lasca-broaștei, piatră,  
peștișor de aur,  
geoid, rachiu, cafea, medicamente, ceapă roșie,  
pîine și șuncă, dar stai așa! gîza o vom dezbrăca,  
pieleța lucie o scoatem de pe stea, iar din gură vom  
extrage  
fructul, sucurile, apa, țigareta, lasca-broaștei, piatra,  
peștele de aur, globul pămîntesc, rachiul, hapul,  
ceapa roșie, cafeaua, pîinea și slănina și  
să înceapă deci cîntarea: foaie verde fructe! nu!  
păi atunci: alelei, sirop grețos! nu! păi  
atunci: țigărică-țigărea! nu! păi atunci? nu-i nici  
un cîntec, e doar lumea desfăcută: rupi o aripioară,  
te iubește! îi rupi altă-aripă, nu te iubește! numai  
trupurile nimicite-n vîlvătaia visului: îi smulgi un  
braț,  
te iubește! i-l smulgi și pe celălalt, nu te iubește!  
îi smulgi un picior, te iubește! îi smulgi alt picior,  
nu te iubește! ăsta e nemuritorul striptis, treci  
prin piață, cumperi castraveți, ardei, tomate,  
convulsive verzi salate, un spanac cu trup de pui,  
uvertură de panere, marș vernal, cu o foaie de salată  
învelit s-adormi în noaptea înstelată, ți se prinde  
pămîntul de obraz, dacă ridici capul îi smulgi pielea,  
îți ia pielea, o lași acolo, urmă ca de codobelc,  
să te îmbrînțești cu merii, ca școlarii  
în coloană, să-mpingi umărul în față: ce vrei,  
mă, ce vrei? să te prindă-un vis pe afară și să te  
trezești  
tufă înflorită, să nu simți că mi te rup și calcă,

să te preschimbi în fructe, în țigări, în pâine și  
ca un fluier să tot cânți, ca să se-aline amarnica  
pricină, mă iubește? nu mă iubește? pînă s-o afli,  
gata,  
doar hainele și praf și pulbere, pe palmă  
miezul: o bilă mică de oțel, se mișcă, rupe-o-n  
dinți!  
căci lumea e indivizibilă și inepuizabilă, lumea e  
divizibilă și devastabilă, la mine între dinți: bilă de  
fier  
și totuși, într-o zi, cîndva, să ieși voios, să mi te iei  
cu pomii-nmuguriți, timizi la harță: ce vrei, mă, ce  
vrei?

BALADĂ DESPRE CURSA LOCALĂ  
*BALLADA A VICINÁLISRÓL*

Pe-atunci călătoream cu o cursă locală dar  
nimeni nu-i spunea cursă locală ci pur și simplu  
cursă ori tren nu avea atribut și semne particulare  
de pe bancheta de lemn nu ajungeam cu picioarele  
la podeaua slinoasă aveam câțiva sonați simpatici nu  
știu dacă-l mai țineți minte pe ferii nebunu îi plăceau  
grozav călătoriile și cinematograful sufla din greu  
înghesuindu-și trupu-n scaun și mai era și ioșca-  
uniformă care-și făcea de lucru prin stația de  
autobuze mătura dădea o mână de ajutor și aș zice  
că-l cunoașteți și pe ionică-bombonică avea de gît  
lădița cu dulciuri și se flutura strigînd prin pomenita  
cursă locală am să încerc să-l reînviiu mai țipă  
din cînd în cînd în mine: ioniiicăăă

booomboniicăăăă!

ioooniiicăăă bombooniicăăă! ioooniiicăăă

booombooniiicăăă!

am observat că se urca întotdeauna în ultimul vagon  
și de acolo o lua spre cap și niciodată invers  
cred că mai adăuga și astfel vreo sută-două sute  
de metri la traseul parcurs în vreme ce-și mai

vindea

și bomboanele uite că nu mai știu dacă-am luat și noi  
dar îmi plăcea teribil plimbarea asta economică  
dintr-un vagon într-altul acasă tata șurubărea la

radio

pînă-n miez de noapte și era toamnă însă ce fel  
frumoasă sau urîță nu mai știu tata era nervos  
mama și mai tăcută decît de obicei numai în vremea  
din urmă începe să-mi dispară crisparea neputința  
de-a pune într-un text menit publicității o seamă de

cuvinte

ca de exemplu tata sau mama n-are rost oricum să  
te ferești

de locuri comune ele te caută și te înhață mai aud  
acea ofertă depărtată acea ofrandă acel gîtlej  
supus cuțitului: ioooniiiicăăăă bombooniiiicăăă! și  
mai de curînd am observat și că atunci cînd mă aflu  
în tren și trebuie să mă pregătesc de coborîre o iau  
mereu  
spre ușa din direcția mersului dar la o adică s-ar  
putea  
și invers important e doar că în subconștient țin  
cont de  
această șansă fortuită: a adăuga ori a scădea  
distanța  
trenul desigur mă transportă practic înainte sau  
înapoi deci  
mi se năzare un simbol posibil voi sînteți încă liberi  
amicii mei în anumite cazuri vă dați și cu părerea  
eu am fost cu-adevărat al nimănui abia cînd  
căpătasem deja  
și încă nu-ncepusem să dau nici bune și nici rele ci  
doar  
ascultam cuvintele aceleaperate: ioooniiiică  
bombooniiiicăăă! și  
de-acum călătorim toți împreună și va conta cel mult  
anume  
unde prin care dintre uși vom întîlni peronul rece  
dur.

BALADA VESELOȘILOR DE ȘASE ANI  
*A VIDÁM HATÉVESEK BALLADÁJA*

Vom locui pe-o stea făcută lună și-un hîrb  
de avion va reveni la intervale încărcat  
cu tuberoze căci în uriașele hîrdaie-și au  
culcușul veverițe euforice și arici botoși și  
îi plimbăm de mîină printre caratere  
verzi pe Veseloșii de Șase Ani și vine  
și iarna și ne încălțăm cu cizme călduroase și  
sărim în sus la patru cinci șase  
metri căci acolo gravitația e mult mai  
mică și o floare aruncată poate să nici nu mai  
recadă vreodată ceasul cu miezul galben ne halește  
apatic mîinile însîngerate în timp ce degetul  
arătător ne joacă roșu pe cadranul  
de porțelan dar cu încetul timpul se abrogă  
și Veseloșii de Șase Ani rămîn pe veci  
Veseloși de Șase Ani și joacă nasturi pe imaculata  
masă și le putem vorbi fără probleme căci  
știu ce s-a întîmplat și ce se mai poate întîmpla  
de-aci nainte dacă nu revine hîrbul de avion  
în care stau toți unchii aceia cu cizme sclipitoare  
mătușile cu rochii pestrițe convorbind  
cu voce-nceată scot din sacoșă vinul toarnă  
în reci pahare dar Veseloșilor de Șase Ani puțin  
le pasă la ora actuală vai iubito întoarce-te  
o clipă măcar zîmbește-mi dintre craterelor  
verzi și în adîncul craterelor verzi un pumn  
de zăpadă ca un pui de leoaică albă ghemuiește acolo  
și crește-n taină de-ar putea-ntr-o bună zi  
te-ar nimici dar ești în paza Veseloșilor  
de Șase Ani de care nici nu știm anume cine sînt  
căci ei sînt de fapt intrușii ca-ntr-un science fiction  
teribil oh teribil îngîndurați și inocenți și  
ținîndu-ne de mîină conducîndu-ne pe straniul  
podîș și evitînd obstacolele nevăzute și coboară

acum din rabla de formula unu un individ înalt cât o  
lalea sau o garoafă și cu mustăți pînă-n pămînt își dă  
pe frunte ochelarii colbuiți gustă din vin și îndelung  
se uită la aricii sclipitori în timp ce noi ședem

acolo în  
tribuna ce freamătă și mîna doritoare ne-o acoperă  
timpul rămas ca fusta nemiloasă a fetelor.



BALADA TIMPULUI ÎNTORS  
*FORDULT IDŐ BALLADÁJA*

Dacă ai jupui cîmpia împlănită cu zăpadă carnea  
i s-ar răsfrînge și vîscoșii nervi s-ar slobozi ca  
firele de ață în timp ce te-ai primbla și cu glas tare  
ți-ai înșira judecățile păi da doar ordinea  
ar trebui schimbată spre-a se-implini Balada  
Timpului Întors: să stingi lumina să te culci și  
să mai citești o vreme și-ncă o vreme apoi să lași  
să-ți pice cartea pe covor și să adormi în beznă sau  
să sari la dușmani cu cuțitul și după groaznicul  
deznodămînt fără habar' să conversezi cu ei sau  
să te plimbi după asfințit în lumina de nămiază  
și să ascuți respirația pierdută a cîmpiei astfel  
ar putea fi mult mai certă și moartea sigură mult  
mai interesantă luminarea precum și dezvoltarea  
cineva

bate vechile mele cîmpii și fredonează Balada  
Timpului Întors el știe deja cîți pași mai sînt  
pînă la capăt îi numără acum cu o liniște supremă  
știe că lasă-n urma lui imagini clare și urme bine  
conturate și-a și spălat ceea ce murdărește și  
a și fost iertat de ceea ce ucide căci a întors  
secreta ordine cunoaște ierburile primăverii și  
i-a întîlnit pe fericiții care se plimbă și contemplă  
și n-au treabă cu tine nici cu mine n-au  
nimic de împărțit se-afla un gol acolo  
o fisură mirabilă prin care ai scos o mîină totul  
s-a-ntors pe dos ca un pulovăr cînd ți-l  
scoți și reversul nesuturat al lucrurilor a ieșit  
la suprafață dar asta nu mai supără pe nimeni și  
nu mișună pe-acolo gîndacii îngroziți așa umblăm  
acum întorși în sinea noastră căci debutul  
ucigător va fi și gestul nostru de pe urmă cînd timp  
de stins lumina n-om mai avea dar scule de străpuns

s-or mai găsi niscai unelte necurate un mijloc  
de-a-ncepe ceea ce am încheiat de mult în timp ce  
senin se plimbă cineva pe câmpul împlănit cu nea  
și murmură la nesfârșit Balada Timpului Întors.

BALADA UNEI ALTE VIEȚI  
EGY MÁSIK ELET BÁLLADÁJA

Obrazul rece pică din punga de plastic și  
face bășici cîmpia ninsă cad ciorile carmin  
din arborii fragili și sub povara capului  
căzut în piept trosnește geamul ochelarilor căci  
dăntui întruna pe podeaua lunecoasă pe cimentul  
năclăit de sînge pînă ce uiți bubuitura ultimei  
porți și pocnetul ultimei uși și ceasul  
cu chip de-argint se uită la tine ceasul cu  
frunte de porțelan te cercetează iubirea mei îi bate  
ploaia pe cei ce pleacă zuruie pelerinele ca niște  
pungi de plastic mototolite și eu nu pot ști  
dacă ești cea care ai fost ești oare cea care vei fi  
și nici îngrozitoarea *tautologie* a vieții mele  
stranietatea scoasă cînd și cînd din fluxul domol nu e  
decît presentiment și teamă așa unui cîntec ușor ne

coase

visele de n-aș fi cel ce-am fost au ce m-aș face  
și dacă n-ai rămîne cea care-ai fost ce s-ar alege  
de tine aș demonta Balada asta ca pe-un motor  
care tușește și toate totul s-ar curma căci n-am mai  
ști să-l facem la loc am sta în ploaie și am face

semne

dispuși să ne lăsăm luați de viața altora să

ne-mbarcăm

în altă baladă zace sfărîmată soarta noastră unică  
pornirea noastră singulară fiarele mute nichelul  
cojit șuvița neagră fusta diafană și trandafirul ciung  
de o aripă și trecutul gri căci s-a găsit o  
explicație și un mobil vizibil pentru vîntul care  
ne flutură veșmintele la margine de drum în timp

ce stăm

și facem semne și ne-am strecura-n mireasma altora  
și am da buzna-n viața altora dar iată brusc se crapă

fruntea cu luciu ca de porțelan și gluga  
impermeabilă scapă obrazul rece dacă-și schimbă  
culoarea răvășitul fundal și-i tot mai bogat tot mai  
deșert  
pînă ce totul devine-așa cum ne vom aminti.

ANUME: VIAȚA-I VIS  
AVAGY: AZ ÉLET ÁLOM

Deoarece la urma urmei orișicui îi este dată  
puterința  
de a se fotografia cu ursul și călcînd pietrișul selenar  
al unor depărtate stațiuni balneare să-și rememoreze  
viața ca pe o școală a curajului mă rog  
nu știu dacă ați remarcat că-n orice poză  
pîină și-n cele tip legitimație este loc  
ca cineva să pună degetul: „de-aici lipsește ursul”  
și într-adevăr lipsește ursul și cînd rătăciți  
singuri pe străzi sau stați la masă sau — —  
simțiți și-atunci că astea-s doar soluții provizorii căci  
de fapt puteți mai mult

să zicem de la slujbă-n drum spre casă  
ori după prînz numai ce-apare ursul am văzut un  
bărbat care-și proptise lama cuțitului de vînătoare  
în beregata fiarei „ai grijă domnul meu ai grijă  
un animal dintr-astea costă” sîntem mulți cei care  
mai posedăm acele pete albe închise de conturul  
capului umărului și de cele două unghiuri drepte  
superioare ale pozei spațiu cît să-ncapă  
chiar și două fiare de-a stînga și de-a dreapta  
neîmplinit e spațiul

în locul vostru aș colecționa  
tot numai poze de-astea curajoase cu urși și

de-a-ncălare  
și desigur aia cu chivără și uniformă nu încape  
discuție că totul e înșelătorie dar la o adică  
și omu ăla a riscat destul de mult căci animalele  
astea și moarte se răzbună ei nu că  
ne-apar în vis și chestii nu nici pomeneală  
a fost doar o trăsnaie balneară plecăm uităm  
apoi ne vine-acasă poza după cum ți se trimite  
și pentru exces de viteză clișeul martor zic deci  
nu-i nici ăsta decît un banc privim fotografia

ne jucăm cu arcul cuțitului de vânătoare vin  
copiii de la școală tiii tăticul nostru  
ce curajos

eu am plăcerea de a colecționa aceste poze  
de vreme ce-s atâtea locuri goale pînă și pe  
fotografiile de buletin încît ne este dată  
tuturora de-adevărat posibilitatea și cu cît mai veche  
cu-atît mai prețioasă amintirea căci cu toții  
evocă bucuroși vițelul cu două capete femeia  
tăiată-n două cum și alte peripeții din vilegiatură.

PE FLUVIUL CU CROCODILI  
*ÚT A KROKODILOS FOLYÓN*

Fluviul cu crocodili noi nu-l mai apucăm,  
să vezi jigodiile alea cum mai sorb din apa  
cu detergenți, cu pete de ulei. Pădurea  
cu elefanți noi n-o mai apucăm, nu, frate!

Doar beciul presărat cu otravă pentru șobolani. Doar  
chiuvetele sleite. Doar. Doar. Doar. Să cântăm,  
să dansăm? Altuia de grijă nu-i purtăm?  
Vezi că te paște și pe tine lațul. Flori

să culegi, lampante. Pământul e-un balon, un  
dirijabil  
uriaș, de-aia slobozește gaze. Șotiile dăinuiesc,  
gramaticile se ferfenițesc  
și se prelinge sângele din părțile vorbirii.

Din nume. Din pronume. Din verbe. Din adverbe.  
Din

pro-verbe. Nu mai pot călători decît  
dacă plutind la 1 (unu) m deasupra solului  
aștept să se rotească pământul de sub mine,

coloanele, zgîrie-norii cu mișcări istețe îi  
evit și trag cu ochiul, curios. Dar nu așa  
ne fuse vorba, nu știm să zburăm. Doar cît  
că ardem ici de drag, de ciudă, de urît, de

nerăbdare. Și visăm extatici. Trece  
piatra, fierul, trec și crocodilii. Șase!  
cum clănțănind încearcă să mă-nhațe  
de picioare. Poetul e în aer. Bună, nu?

Am expus atâtea ineptii, atâtea  
imagini de prisos. Ca unii care-și țacăne aparatul  
de fotografiat fixînd de-a valma nuduri,  
jungle. Iar filmul ni s-a șterpelit.



ÎN ORAȘUL MEU IUBIT  
*AZ ÉN KEDVES VÁROSOMBAN*

În orașul meu iubit  
voi să nu călcați!  
De orașul meu iubit doar în vis să dați  
și gândind la căzătorii nori  
vă ascunde chipul trecătorul gând,  
vă îndreaptă ridurile și  
astfel îndreptați pe drept  
puteți spune: dă-i bătaie, dă-i bătaie, căci  
ne ajunge oboseala,  
deși am avut cândva un plan grozav:  
să proiectezi  
seara, înainte de culcare,  
poze, diafilme colorate,  
pe burtica unei doamne goale  
spre învățătura celor mici,  
coapsele și sîinii ar pieri în umbră și  
pîntecul fierbinte ar sclipi,  
dar mi se fărîmă visul drag  
și știu și că pilda nu se-ncheagă:  
a venit din munți o pată de zăpadă  
și vagabonda pe străzi,  
au crezut că-i o potaie albă  
și priveam cu groază cum trecea  
pe sub roțile care scrîșnea,  
s-a fur-furișat în curți  
a rupt puișorii aurii,  
a sărit pîrleazul,  
s-a întins sub tufe gîfîind  
și-un vînt rece a pătruns orașul,  
haideți dar,  
goniți pata de zăpadă înapoi în munți,  
dar un petic de zăpadă nu-l poți izgoni,  
nu-l poți împușca,

nu-l poți omorî-n bătaie  
Și el poate,  
el are voie  
să sfîșie puișorii?